Значна частина учених на протязі багатьох років, а інколи навіть десятиліть працює над неактуальними темами й по суті нічого не дає виробництву.

(З доповіді міністра сільського господарства СРСР т. Воловченка на лютневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

— А я таки вірю, що на вербі груші ростимуть.

— Це ми виводимо нову породу каракулевих овець.

— Багаторічна праця нашого відділу увінчалася великим успіхом: нарешті ми вивели дзеркальну жабу.

— Тема наших досліджень: вплив телебачення на поведінку корови під час доїння...

— Мета цілого мого життя — виростити солоні огірки.

— Ще трохи і ми зробимо з курки водоплавну птицю.

ЕНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
(у поперечному розрізі)

перець

№ 6 (521). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1964

Він десь тут...

— Громадяни судді і ви, громадяни народні засідателі! Я не виправдовуюсь...

Я знаю, що я винен, і знаю, що судите ви мене по всій строгості законів і справедливо. Воно, канешно, могло ще й не так закінчитися. Коли б не оцей громадянин, который при погонах старшого сержанта міліції, то ви б судили мене як вбивцю.

Так, так! Я чесний чоловік, батько трьох дітей, в білих арміях не служив, під судом і слідством ніколи не був і раптом — вбивця! Що ви на це скажете?

А було діло так. Та там, як сказати, то й діла того було на копійку, але через тую копійку тисячі морозилися. Банк нам платить тільки 7, 13, 22 і 28 числа кожного місяця... А тут короткий день. А в «Сільгосптехніці»...

Я по суті, я по суті! Не перебивайте мене, я все вам розкажу, як на сповіді. Дайте виговоритися, бо на душі так накипіло, що я мало вбивцею не став.

Отож, цей громадянин, оця потерпіла, так би мовити, сторона мала мені на нарядах закарлючку... Вибачайте, підпис мені мав поставити. Закар... підпис і все! Тоді у банк, а машини мої всі на базі ще з вечора напоготові чекали.

Я з ним, з цією потерпілою стороною, ще напередодні по телефону домовився, і він мені соловейком... Вибачайте, я по суті, і він мені соловейком так у трубку співає: «Приїздіть завтра зранку, ми починаємо з дев'ятої. Підпишу, і все буде в ажурі».

Я дякував, я ж дякував! Ну, думаю, діловий чоловік. Він же мене рятує. День хоч і короткий, але ж весь попереду. Я ж майже шість годин матиму попереду. А за шість годин знаєте, скільки можна встигнути?

Словом, без п'яти дев'ять я вже там. Третій поверх, триста шістдесят друга кімната. Його, цього громадянина, цієї потерпілої сторони, стало буть, ще, канєшно, нема. Ну, я й не дуже поки що турбуюсь, гуляю коридорами.

Десь о пів на десяту заглянув я до цієї кімнати № 362. Пальто висить, його нема. Ну, думаю, вийшов чоловік на хвилинку чи викликали. Різне буває. Гуляю.

Десята година... Знову потикаюся — нема. Пальто висить, папери на столі розкидані, а його нема. Вже на одинадцяту звернуло. Нема.

Підходить якась дамочка з оберемком бамаг: «Ви кого чекаєте?» — «Та оцього ж товариша, з триста шістдесят другої кімнати». — «Він десь тут!» І побігла. Я гуляю. Вже одинадцята година. Заглядаю в кабінет — пальто висить, його нема. Ходив я, ходив, курив, курив, тоді не витримав, заглянув у сусідню кімнату. «Ви не знаєте, де цей товариш з триста шістдесят другої кімнати?» — «Він десь тут», — відповідають. Чекаю...

Вже на дванадцяту звернуло. Зайшов я ще в одну кімнату. Кажуть: «Він десь тут. Тільки що був». Хотів я знову йти пантрувати у нього під дверима, коли один товариш каже: «А ви загляньте на четвертий поверх, у чотириста сімнадцяту кімнату, може, він там».

Піднімаюся на четвертий поверх, заходжу у чотириста сімнадцяту... Там накурено, столів не видно. Але живі люди є. Чую, суперечка йде, кому, в якому секторі сидіти. Зрозумів я, що футбольні квитки ділять.

Питаю: «Такого-то й такого-то тут нема, часом?» Подивилися на мене так, ніби я з місяця впав, кажуть: «Тільки що був. Він десь тут». Пішов я, чую котрийсь услід мені каже: «Дивак, їй-богу, короткий день, а він ходить по кабінетах, вчорашнього дня шукає».

І тут-то я й справді відчув, що день короткий, вже перша година, а закар... пробачте, підпису на моєму папірці й досі нема. Спускаюся на третій поверх, знову потикаюсь у триста шістдесят другу кімнату... І що ви думаєте? Застаю! Застаю, сидить оцей громадянин за столом, оця, значить, потерпіла сторона, папірцями шарудить. Я так зрадів, ніби рідного тата побачив. І забув про всі свої обиди, папірця наперед виставляю: «Підпишіть, любий мій!» І він начебто зрадів, каже: «Одну хвилиночку, любий мій, мене начальник викликає, зараз повернусь і все буде в ажурі». Ну, думаю, хвилиночка сюди, хвилиночка туди вже нічого не вирішує. Чекав більше, почекаю менше. Пішов він. Я чекаю. Чекав, чекав, а тоді знову почав по кабінетах никати. І в кожному кабінеті мені відповідають: «Був — пішов». «Тільки що був». «Він десь тут».

Нарешті якась добра душа сказала мені: «Він пішов у буфет. Це на першому поверсі». Біжу і я в буфет. У буфеті пусто, тільки буфетниця тарілки рушником витирає. Я до неї: «Був тут такий-то й такий-то?» Вона: «Тільки що був. Кефір пив, я ще й пляшечку не прибрала». Подивився я на пусту пляшечку з-під кефіра, і попливли в мене перед очима зелені кола.

Боже мій, боже! Що ж його робити? Уже ж друга година дня і день короткий, і тепер у банк можна потикатися аж через шість днів! Це ж майже тиждень пропав... Пробачте, громадяни судді, і ви, громадяни засідателі, я по суті, я вже закінчую... Ні, думаю, я його таки мушу впіймати сьогодні! І побіг я сходами на третій поверх. До третього не добіг... На другому ми з ним зіткнулися. Він у пальті, в шапці, з папочкою під пахвою. «О-о-о, любий мій! Я дуже поспішаю. А ви вже в понеділок зранку до мене, і все буде в ажурі. Розумієте, сьогодні короткий день». Останнє, що я подумав: «Він у тебе зараз буде короткий, негіднику» і схопив його за петельки. Що було далі — погано пам'ятаю. Ну, там, у протоколі, все записано... Знаю тільки, що коли б не цей громадянин при погонах старшого сержанта, судили б ви мене сьогодні як убивцю...

. . . . . .

Суд пішов на нараду.

* * *

А як на мене, то я б виправдав цього забіяку поневолі. На його місце я посадив би «потерпілу сторону».

Дуже шкода, що в Карному кодексі немає статті, по якій притягали б до відповідальності за розкрадання часу...

Микола БІЛКУН.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

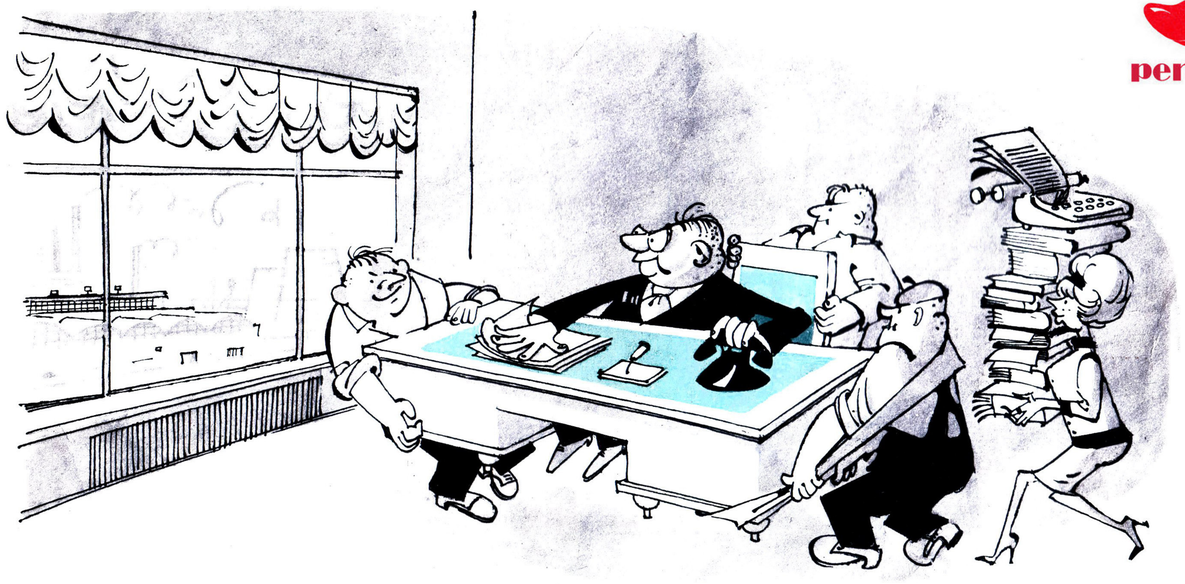

Карпо Карпович вирішили наблизитись до виробництва.

Створився абсолютно ненормальний стан з виконанням постанови Ради Міністрів СРСР про переведення вищих учбових закладів з міст на базу радгоспів, учбово-дослідних та експериментальних господарств. За два з половиною роки, що минули від схвалення постанови, з 32 передбачених до переводу інститутів переведено... лише три.

(З доповіді міністра сільського господарства СРСР т. Воловченка на лютневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

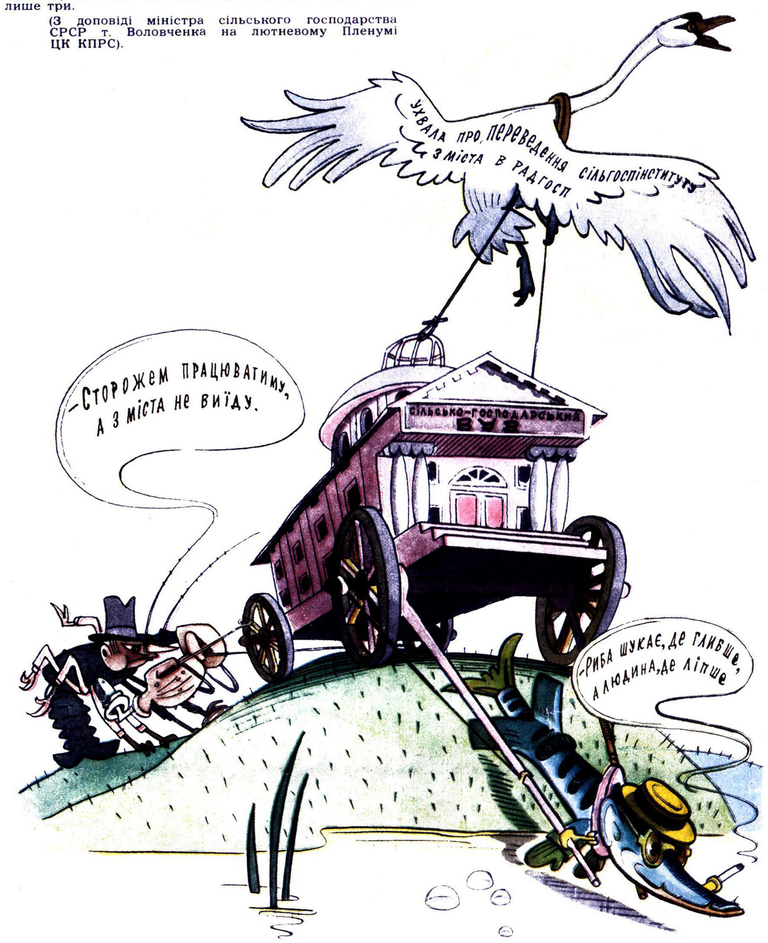

А ВУЗ і нині там.

Євмен ДОЛОМАН

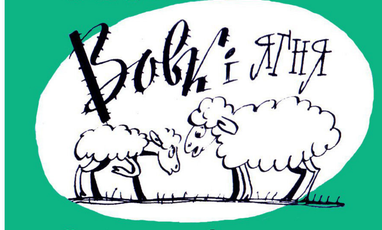

Не каламутило оце Ягнятко воду
(Як то у Глібова або ж Крилова),—
Воно її боялось зроду...
Про це у нас і піде мова.
Його щоднини научала мати
Всі водопої обминати.
Стара все говорила без упину:
— Ти водопоїв стережися, сину.
Обходь озера, і ставки, і ріки,
Інакше Вовк тобі якоротить віку...

Таких жахів наговорила.
Що бідному Ягняті спать не сила:
Ввижаються їкласті сіроманці,
Дрижить мале, як в лихоманці,
І стиха мекає собі під ніс:
— А хай ту воду вхопить біс —
До Вовка в пащу не піду,
Сяк-так переживу біду...
Блукало, сповнене тривоги,
І не пило від страху, і не їло,
Захлядло геть і —простягнуло ноги.

———

Мораль? — До чого тут вона,
Коли Ягняті так не повезло,
В цім не його, а матері вина,
Що так виховувала сина-Барана...

А Вовка в тих краях ніколи й не було.

НАШІ КРАЩІ ЛЮДИ ТРУДЯЩІ

Михайло Пилипович ШАРОВКІН

Голова колгоспу «Маяк», Чугуївського колгоспно-радгоспного управління, Харківської області.

До Пилиповича люди
У колгосп з ім'ям «Маяк»
Приїжджають звідусюди
Подивиться, що і як.

Бо ж про це хазяйство слава
Краєм котиться лунка,
Бо ж принадно і яскраво
Сяє світло «Маяка».

Йосип Абрамович ДАНИЛЕНКО

Директор Українського науково-дослідного інституту тваринництва Лісостепу і Полісся УРСР, член-кореспондент ВАСГНІЛ.

Знає, як меню складати,
Запроваджувать режим,
Що корівкам випить дати,
Закусити треба чим.

Вчений точно, науково
Розраховує, шука,
Як одержать від корови
Більше м'яса й молока.

Василь Овсійович КОЗУБЕНКО

Професор Харківського інституту рослинництва, селекції і генетики імені Юр'єва, лауреат Ленінської премії, доктор сільськогосподарських наук.

Він записав і ствердив актом,
Що «королева» брала шлюб.
Професор ма її характер,
Хто їй до пари, хто їй люб...

Хай буде благода у домі,
Де кукурудзяні лани,
І хай народиться вагомі
В неї нащадки-качани.

Дружні шаржі М. ЛИТВИНА (Харків).
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

Про ГУДЗИКИ і агрохімію

Агроном Василь Скорик, як той древній Цезар, одночасно підписував папери і відповідав людям, що зібралися в конторі колгоспу. Він дуже поспішав на автобус.

— Пам'ятай же, Василю Степановичу, про літературу, — сказав голова колгоспу Петро Гаркуша. — От ми часто кажемо: «Хімія — це щедрий урожай!» А як на полях себе покажемо, якщо знань у нас не буде? Добувай мені книжки і про агрохімію, і про зрошення, і...

— І про нас не забудьте, — озвався механік Ключник. — Багато людей на механізаторів учимо, а підручників, — один-два та й нема.

— Зафіксував, не забуду! — кинув агроном і подався з контори.

...Увечері другого дня Василь Скорик рапортував Петрові Гаркуші про те, що він благополучно з обласного центру прибув.

— А що ж ти, Степановичу, хорошого там роздобув? — запитав голова.

— О, багато чого набрав! — похвалився Скорик. — Хоч би й гудзики. Екстра!

— Приший оту «екстру» собі до носа! — сердито відрізав Гаркуша.

— Вам, Даниловичу, не подобаються пластмасові гудзики?! — здивувався агроном. — В такому разі покажу нейлонові краватки. Там такі, що й стиляга позаздрить!

— Ти що, Василю Степановичу, хильнув у дорозі? — підвищив голос Гаркуша. — Я його про книжки питаю, а він мені гудзики тиче!

— І я про книжки мову веду, — відповів Скорик. — Ви послухайте! Приїхав я до Запоріжжя і зразу ж пошуки почав. Магазин «Технічна книга» — бачив. І на «Медичну книгу» натрапив. Навіть «Ноти» в око впали. А магазину нашої сільськогосподарської літератури там нема. От і довелося мені без нот веселої співати!... По всьому місту гасав, у багатьох книгарнях побував і все ж таки потрібної нам літератури не підшукав. Зате, бачив у місті дуже хороший магазин «Гудзики». Я, звичайно, не проти гудзиків і краваток, але ж їх і в універмазі можна купити.

Щиру правду сказав агроном Скорик . Нема в славному Запоріжжі спеціалізованого магазину сільськогосподарської літератури. Місто як на дріжджах росте, щоразу стають до ладу нові будинки (з хорошими торговельними приміщеннями в них), а в міськраді все старої пісні співають: «Нічого підходящого нема тепер»... Заждіть, мовляв, може, буде в четвер! Такий приклад для початку.

Згадується, що вже більше року минуло з того часу, як було сказано і наказано відкрити в обласних центрах магазини «Сільськогосподарська книга». Ну, й що ж зробили, що відкрили? Е, казала Феся, — обійдеться. Довго лічити не доведеться, бо на всій Україні таких магазинів поки що лише одинадцять.

Скажімо, виконком Херсонської обласної Ради давно ухвалив постанову: відкрити на вулиці Ушакова магазин «Сільськогосподарська книга» з відділом при ньому «Книга—поштою».

Ходять люди по вулиці славного флотоводця Ушакова. Чимало магазинів вони тут бачать, а отого самого, що про нього в постанові сказано, знайти не можуть, бо він і досі стоїть лише на паперовому фундаменті.

Добре, що в Херсоні хоч постанову написали. Будемо сподіватися, що все ж таки її виконають. А що можна сказати ось про таке листуваннячко?

Одержують у Волинському облкниготорзі папір і читають:

«Вам слід підняти клопотання перед вищестоящою організацією про виділення коштів на будівництво вказаного магазину.

Голова виконкому Луцької міської Ради
М. БЕЗДУШНИЙ».

Отак «нижчестояща» киває на «вищестоящу», а та знову почне писати до «нижчестоящої», але ж з такої «літератури» не довідаєшся, як підвищити родючість поліських грунтів.

І в Полтаві добре пишуть. Там теж про магазин написано, що: «Положительно решить вопрос не удалось».

Невже славні полтавці сподіваються, що їм вареники, як тому Пацюкові, самі до рота скакатимуть?

Почніть мову про сільськогосподарську літературу в Луганську, Вінниці, Ужгороді та й інших містах. Дуже хорошу відповідь почуєте. Вам скажуть: «Хіба ми не знаємо, що знання в книзі, а книга — в магазині, але ж нема приміщення».

А невже не можна обійти оте кляте «але»?

Можна! Чому б не зробити (нехай тимчасово) хоч би й так, як зробили свого часу в Одесі? Там перетворили одну з рядових книгарень у спеціалізований магазин «Сільськогосподарська книга». Добре працює той магазин. У ньому великий вибір літератури. Її продають на місці, вивозять автолавкою в райони, висилають поштою.

Хіба лише Одеса приклад подала? Адже змогли ось недавно відкрити магазини сільськогосподарської літератури в Кіровограді і

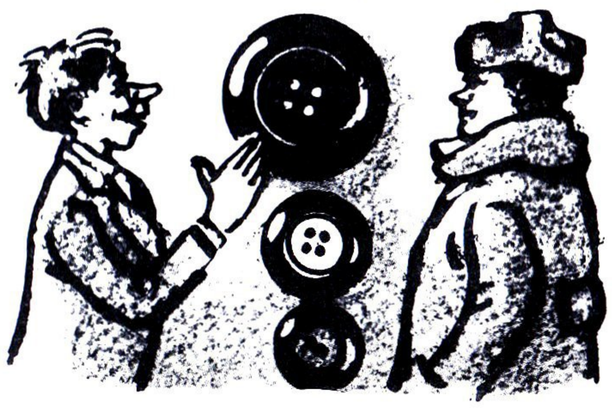

Ровно, Івано-Франківську і Хмельницькому, в Черкасах і Чернівцях. Магазини відкрили, бо зайвих паперів не писали.

Якщо важко підшукати приміщення для книгарні, то чому ж не організувати торгівлі в кіосках? А їх же можна поставити там, де люди з села бувають. Хоч би і в районах ринків.

Подумавши, багато чого можна зробити, якщо з гарячим серцем до діла взятися. А зробити треба, бо, як сказав голова колгоспу Петро Гаркуша:

— Можна не тільки до пальта, а й до шляпи найбільшого гудзика пришити, але якщо ти будеш плутати гербіциди з квашеною капустою, то сільського господарства не підніме ш!

Л. ГРОХА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Київський комбінат торговельного обладнання виготував для Львова 45 спеціальних медичних стільців. Усі 45 стільців Львів повернув комбінатові, як брак.

Авторові браку в. о. начальника слюсарно-механічного цеху М. І. Фурманову було присвоєно звання заслуженого бракороба. Його портрет прикрасив «Дошку заслужених бракоробів» у № 18 «Перця».

За випуск браку Фурманова з роботи знято. Вартість бракованої продукції стягнуто з винних. Про це написав нам з прокуратури м. Києва радник юстиції т. Папенко.

Степан ОЛІЙНИК

АРБІТРАЖ

Як щезне десь в путі вантаж
І це в конфлікт переросте, —
Куди йдете ви? В арбітраж!
Юристу скаргу несете.

Загляне в кодекса юрист:
У розділ «А», в параграф «Б»...
В юриста пункти є і хист,
Щоб вас відстоять і себе!

Кебета — скриня «багажу»!
Уміє гнути так і сяк...
Та я вам краще розкажу,
Як влип на днях юрист Хом'як.

Двом базам він (таке бува!)
Служив з торішньої пори.
А звалась перша — «Номер 2»,
А друга звалась «Номер 3».

По сумісництву там Хом'як
Тихенько вів свої діла.

Не ждав напасті він ніяк.
Вона ж — сама його знайшла.

Приперли п'ять грузовиків
Із бази «Два» на базу «Три»
Побитих тисячу горшків!
А де побито — розбери!

Чи там, чи тут!.. Як глянув зав
На черепки з-під козирка,
Вхопивсь за голову й сказав:
— Гукніть негайно Хом'яка!

Нас дурять, — каже, — серед дня!
Пишіть! Знайдіть на них права!..
І вшкварив грізне послання
Хом'як на базу «Номер 2».

«Ви вже ловилися не раз!
Ваш груз наводить на думки:
На плечах голови у вас,
А чи макітри та горшки!

Ми з вас по пунктах «Же» і «Ка»
(Стаття — один, параграф «Ем»)—
Здерем за кожного горшка,
А в сумі — тисячу здерем!»

Завбази «Два» одержав лист
І звів до стелі кулака:
— Які нахаби! Де юрист!
Гукніть негайно Хом'яка!

Поглянь, — кричить, — не бачив світ:
Лякають, дідько їх бери!..
І сочинив Хом'як одвіт
Своїй же базі «Номер 3».

«Ви не виляйте, як в'юни!
Ті пункти ваші ще не все:
У вас ворота одчини —
І вже спиртягою несе!

Тож згідно пунктів геть усіх
(Ви в руки кодекси візьміть!),
Пили горшками, били їх! —
Самі за збитки і платіть!

Як прочитав завбази «Три»,
Що з нього роблять пияка,
То аж підскочив догори:
— Гукніть негайно Хом'яка!

—У суд! — горлає база «Два».
А база «Три»: — Це ми їх в суд!!
В юриста сохне голова,
Бо скритно ж служить — там і тут.

Бо він же мусить на суді
Вести «в двох лицях» арбітраж!
Оформив справи... і тоді
Зробив Хом'як крутий віраж.

Схопив портфеля — і тікать.
І зник...
А вчора чув я вість,
Веде дві бази! «Номер 5»
І другу, ту, що «Номер 6».

Вже там обкручує роззяв.
Вже там, як справа припіка,
То цей, то той волає зав:
— Гукніть негайно Хом'яка!

ДАЛІ БУДЕ

Жив та був собі у селі Чорнухи, Лохвицького району на Полтавщині, чоловік на ім'я Олексій Дмитрович Винниченко. Жив-поживав і добра наживав. Добро він наживав не дуже чесно, а як по правді сказати, так зовсім не чесно.

Заготовляв Олексій Дмитрович худобу у Пирятинському районі по одній ціні, а збував на м'ясопункти по дорожчій. І взяли Олексія Дмитровича по під білі рученьки, одвели Олексія Дмитровича в казенний дім і посадовили на тверденькій лаві. І сказали Олексію Дмитровичу: «Посидь, прохолонь, подумай». І сидів Олексій Дмитрович, і думав Олексій Дмитрович не один день і не одну ніч, а цілісіньких п'ять років думав Олексій Дмитрович. Та так-таки нічого й не видумав Олексій Дмитрович.

Про нього подумав і ним піклувався Дмитро Кіндратович Солов'ян, директор заготконтори Чорнухинської райспоживспілки. Взяв його до себе на роботу, і знову почав Олексій Дмитрович жити-поживати, худобу заготовляти, м'ясо здавати, добро наживати. А тут ревізія... Ай-ай-я-яй, нехороша така ревізія! І довелося Дмитрові Кіндратовичу однією рукою Олексія Дмитровича з роботи знімати, другою рукою за ревізією двері зачиняти, третьою рукою... Але ні, стривайте, у Дмитра Кіндратовича тільки дві руки. Так що, коли він другою рукою за ревізією двері зачинив, то першою рукою Олексія Дмитровича на старе місце посадовив.

І знову почав Олексій Дмитрович жити-поживати... Словом, див. спочатку.

Винниченко у касира гроші брав, худобу купував, вигадані прізвища підставляв, бариш до власної кишені клав.

Грів Олексій Дмитрович руки і в колгоспі «Україна», і в колгоспі імені Чапаєва, і в колгоспі імені Калініна, того ж таки Лохвицького району.

Потім стало Олексію Дмитровичу скучно одному і знайшов він собі напарника — Василя Григоровича Криворучка. Відкрили вони собі рундучок і почали собі вдвох добра наживати, «ліве» м'ясо «штовхати».

У такий спосіб хапонув Олексій Дмитрович 16 тисяч карбованців. Хапонув і нарешті задумався. Як далі жити? Невправка виходить. На тих двох, що дав бог, бігати-хапати, добро наживати вже не встигаєш. Треба про техніку подумати. Думав Олексій Дмитрович, думав й таки придумав.

Написав він громадянину Семенюті квитанцію, ніби той здав у заготівлю свою корову, взяв у Семенюти мотоцикл, а сам одержав гроші у заготконторі.

Узяти взяв, та не довго радів. Воно як подумаєш — кінь на чотирьох ногах спотикається, а у мотоцикла тільки два колеса. Треба щось таке, щоб на чотирьох ногах, чи то пак — колесах.

Хто шукає, той знайде. І пронюхав Олексій Дмитрович, що на Чернігівщині, у Прилуцькому районі, у колгоспі «Шлях до комунізму» продається «Москвич»...

І зрозумів Олексій Дмитрович, що не продадуть йому машини, бо мусить колгосп продавати колгоспові, а не приватній особі... І вирішив Олексій Дмитрович взяти доручення у голови колгоспу ім. Щорса, Лохвицького району, Козоріза на купівлю «Москвича», нібито для колгоспу...

І як вирішив, так і зробив...

А тут знову ревізія... Ай-ай-я-яй, нехороша ревізія! Бека ревізія!

Що було робити бідному Олексію Дмитровичу? Знову сідати? Знову думати? Не хотілося йому ні сідати, не хотілося йому думати. Залишалося одне — тікати. Так Олексій Дмитрович і зробив.

Куди він утік? Хто його знає!

Не знає цього навіть начальник паспортного столу колишнього Чорнухинського районного відділення міліції Василь Якимович Луговий, котрий, видаючи свого часу Винниченкові паспорт, не потурбувався навіть, щоб той паспорт був десь прописаний.

Словом — далі буде... (Коли вспіймають Винниченка, звичайно).

М. ПРЯДУН.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Іди на страшний суд!!!
— А мене взяли на поруки!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Тихше, Марусю, молися, а то заважаєш мені над собою працювати.

ЗАГАДКА НЕ ДЛЯ КУРЕЙ

Кури сміялися... Кури, можна сказати, рвали животи, а півень, нічого не розумійочи, тільки кліпав очима. Нарешті, йому це набридло. Він сердито скубнув одну з реготух і зажадав пояснень, чого це, мовляв, її так розібрало.

— А ти поглянь, — відповіла йому рябенька і показала на вагон, біля якого вони греблися.

Вагон — як вагон. На вагоні написано, що він везе формалін у сулиях. Відправляє його Перечинський лісохімзавод із Закарпаття на Луганщину.

— Що ж тут смішного? — здивовано розвів крильми півень.

— А ти поглянь, куд-куди ця цистерна котиться? І звідки? — показала курочка на другу колію, де стояла 60-тонна цистерна з формаліном.

На ній крейдою було написано... Глянув півень на той напис і сам вибухнув реготом. На цистерні було написано адресу Перечинського хімзаводу. Йому, для його власних потреб, формалін прибув з Луганщини.

— Хто ж це до такого додумався? — захлинаючись од сміху, поцікавився півень.

Та на це вже рябенька нічого йому не відповіла. Не з її курячим розумом такі загадки розгадувати.

Інша річ «Укрголовхім». Він би міг розгадати цю загадку. Якщо, звичайно, на це буде ласка його керуючого т. Андрущенка.

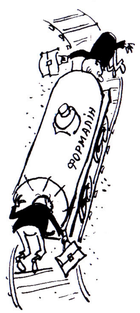

Перечин,
Закарпатської області.

РОБІТНИКИ ЛІСОХІМЗАВОДУ (16 підписів).

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

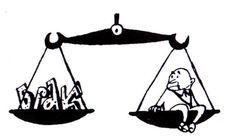

Гумові килимки, що їх випускає Київський завод «Червоний гумовик», чомусь продаються не на штуку, а на грами... Випустив завод партію килимків, зважив, здав у продаж, а їх ніхто не бере — брак! «Вагомий брак» цей (під такою ж назвою) Перець описав ще торік у № 19 журналу. На виступ Перця відгукнувся головний інженер заводу т. Замешайлов. Він написав нам, що бракоробів покарано. Кількох «депремійовано», а контролера ВТК Жилинську і «депремійовано» і знято з роботи.

ВІД ПЕРЦЯ: Товаришу Замешайлов! Вітаємо вас з винаходом. Ви винайшли слово «депремійований». Досі такого неоковирного слова в нашій мові ще не було. Пріоритет за вами! Запатентуйте винахід!

Чому казився негоціант

1.

Три доби Миша Худатат пускав з рота піну і кричав:

— Я псих... У мене розхитані нерви!.. Я припадочний!..

А щоб у присутніх не виникало ніяких сумнівів, він картинно падав на підлогу і сумлінно бився об неї головою. І справді, йому було чого психувати і випробувати лобом міцність підлоги...

2.

За словами самого Худатата, в усьому був винен амур. Того вечора цей міфічний збитошник у всеозброєнні чатував на Дерибасівській і раз у раз вражав у гаряче серце Миші. Від амурових стріл Худататове серце вже скидалося на їжака. Раптом Миша побачив блондинку і з першого ж погляду впав жертвою кохання. Та на темпераментну пропозицію «похиляти» до ресторану жорстока блондинка взаємністю не відповіла.

Як не везе, то не везе!..

Валентин Бойченко, токар Другого судноремонтного заводу, того вечора теж підпирав стовпи на Дерибасівській. І його серце було так прошите амуровими стрілами, що теж скидалося якщо не на їжака, то на кактуса.

— І тебе, друже, зрадила фортуна? — співчутливо запитав панельного ловеласа Миша.

Якусь мить Валентин дивився на Мишу, а той на Валентина. А вже в наступну мить незборима симпатія кинула шукачів амурних пригод в обійми один одному.

Хоч Бойченкові і не везло того вечора, але, як виявилося, йому все-таки страшенно поталанило (хоч він про це того вечора ще не догадувався). І все через те, що в нього була перепустка в порт.

3.

— Бери, друже, відпустку,— запропонував Худатат, коли повоявлені друзі другого дня підвелися з важкими головами після нічних розваг. Полетимо до мене, у Тбілісі. Дорогим гостем будеш! Дорогий коньяк питимеш! Про гроші не турбуйся — Худатат заплатить!

— Я ж одружений, — признався Валентин.— Як же мені бути з дружиною?

Але хвилювання були даремні. Худатат запевнив, що дружина теж дорогим гостем буде, що вона теж дорогий коньяк питиме і що про витрати теж не слід турбуватися — щедрий Худатат за все заплатить.

Оце так везе!..

Лише одну умову висунув щедрий друг, сущу дрібницю: щоб на аеровокзалі Бойченко оформив його чемодани на себе, а в дорозі щоб удавав, ніби з Худататом не знайомий і взагалі вперше його бачить... І що тут такого, коли друг хоче трохи погратн у конспірацію?

У Тбілісі пили та гуляли дві доби, на третю майнули в Сочі. Знову — ресторани, кафе, таксі... Миша направо і наліво сипав грошима. Валентинові вдавалося витратити якогось карбованця лише нелегально.

Раптом у Худатата виникли якісь невідкладні справи. Йому треба було негайно ж повернутися до Одеси. І щоб не поневірятися у вокзальних залах чекання і не каночити ліжка в адміністраторів готелів, він попросив у Бойченка ключ од квартири...

Коли Бойченко з дружиною повернулися додому, вони переконалися, що Худатат таки жив у них — під ногами валялися порожні пляшки, у брудних тарілках плавали недокурки. А в тумбочці Майя, Валентинова дружина, знайшла 5000 карбованців. У Валентина весело затьохкало серце: хороший у нього друг, багатий друг!

Оце так везе!..

Бойченко вирішив дізнатися, звідки в Худатата таке багатство. Не друкує ж він гроші! Та Миша вже й не крився: він купив Бойченка з тельбухами... Закінчилися розваги, почалася «робота».

4.

В Одесі досі співають симпатичну пісеньку про те, що, мовляв, до нашої гавані приходили кораблі, великі кораблі із океанів, і що в таверні веселились моряки і згадували старих капітанів...

Закордонні кораблі і досі приходять в Одесу, і морські вовки й досі ще згадують старих капітанів. Правда, вже не в тавернах, а в ресторанах. Але на ресторани, як і колись на таверни, теж потрібні гроші. І Худатат справедливо розсудив, що з любові до старих капітанів іноземні моряки цілком можуть поступитися, скажімо, нейлоновими плащами, щоб негайно обернути виручені гроші на рідину, дуже відмінну від морської води.

Худатат вигідно скуповував плащі у моряків і ще вигідніше збував їх любителям всякого іноземного мотлоху.

Легкий зарібок спокушав. Миша за один вечір заробляв, бувало, такі суми, яких цілком вистачило б на те, щоб звеселити цілий ресторан морських вовків разом з їхніми просоленими капітанами.

Але йому все було мало. І він втягав у свою зграю нових любителів довгого карбованця. На нього працювали не лише дрібні спекулянти (всі вони, до речі, мали доступ у порт), але й продавці деяких комісійних магазинів.

Миша любив зупинятися в готелі «Одеса». Номер цього зальотного негоціанта негайно перетворювався на штаб-квартиру запеклих спекулянтів фарцовщиків. Туди несли нейлонові плащі, модні вовняні сорочки, шкарпетки, хитромудрі запальнички, авторучки... Між ділом пили, гуляли.

5.

Ось чому Миша Ханук-огли Худатат-огли пускав з рота слину, кричав і бився головою об підлогу, коли його разом з усією компанією застукали працівники водного відділення міліції Чорноморського басейну.

— Я псих... Я припадочний!.. Я ненормальний!..

Він мав рацію. Він і справді ненормальне явище у нашому житті. Діагноз хвороби відомий — дармоїдство, ускладнене спекуляцією. Цей мордатий двадцятивосьмирічний здоровило не працює «за станом здоров'я». З Тбілісі повідомили, що його там старанно лікували: двічі садовили за спекуляцію і двічі виселяли за дармоїдство. Та, видно, ліки не вплинули. Видно, хворий потребує не профілактичного, а тривалого стаціонарного лікування з широким застосуванням трудотерапії. Карний кодекс проти таких хвороб має гарні рецепти!

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

На фото: 1. Підпільний негоціант Миша Худатат власною персоною. 2. Усе це добро витрусили з В. Бойченка, коли його затримали біля грецького пароплава «Нікос Скопела».

КОЛИ СТАЄ ЗНАЙОМИЙ НЕЗНАЙОМИМ

Вона ж і руку підняла.
А ти проїхав мимо.
Нагнулась, кошик узяла,
Пішла, повита димом.
Блищить емаль. Куриться шлях.
Сивіє пил на мозолях.

Спинилась «Волга» в холодку.
Кипить у радіаторі.
І покотилось по кутку:
Приїхав син до матері...

— Чого ж це мати, — запитав, —
Не вийшла зустрічати?
Чи спочиває? Чи на став
Погнала каченята?..

Сестра, втираючи сльозу,
Вказала в поле на грозу.

Сестра дивується твоїм
І розпитам і пошукам.
За матір'ю женеться грім.
Спішить старенька з кошиком.

І я схиляюся на тин,
Ділю тривогу з громом,
Що став у мене ще один
Знайомий незнайомим.

Невже і в того друзі є,
Хто матері не пізнає?

Василь ШВЕЦЬ.

ТРУДЯГА

Мал. БЕ-ША

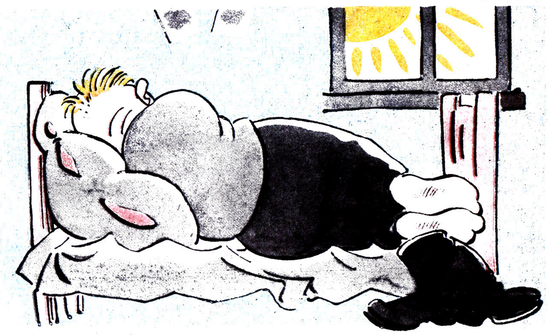

Удень дає хропака...

...а увечері гопака.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ШИРОКА, АЛЕ НЕ ПОВНА...

У Західному Берліні готуються до неабиякого видовища — тут під високою егідою не якихось там безвідповідальних дурисвітів, а поважних панів із західноберлінського магістрату, або, як він тут зветься, сенату, має відбутися «Тиждень безглуздя».

Програма того семиденного безглуздя широка і різноманітна. Жителі Західного Берліна і запрошені гості зможуть послухати так звану оперу «Севільський монтер» (не плутати цей витвір західноберлінських блазнів з «Севільським цирульником» Россіні!). Є у програмі і «кантата» для камерного оркестру, який складається з повного набору кухонного начиння. Буде дано також виставу для курей і півнів. Відбудеться семінар на тему: «Життя безпечних шпильок»!

Опріч того, в програмі є й такі другорядні видовища, як, наприклад, конкурс на найбільшого ненажеру, змагання з стояння на голові й інші безглузді витівки.

Що й говорити, багата і різноманітна програма. А все-таки не повна. Якщо уже закортіло «отцям» Західного Берліна своє безглуздя демонструвати, то обов'язково мали б у програму включити хоч кілька «номерів» з отієї безглуздої політики, яку вони разом із своїми покровителями проводять у Західному Берліні, створивши тут вогнище небезпеки для миру і спокою народів.

ПРАВДИВА «ВІТРИНА»

Як повідомляє західна преса, у Південній Кореї коло трьох мільйонів безробітних. А тим часом у Вашінгтоні режим сеульських маріонеток називають «вітриною демократії».

Тут нічого додати, хіба тільки, що

Судити можна по вітрині,
Що за товар у магазині.

ФІНАНСИ І... ПРОСТИТУЦІЯ

Боннський міністр фінансів Дальгрюн вдарив на сполох — порушив перед бундестагом питання про... професійну проституцію.

Ні, міністр не вимагає заборони цього ганебного явища. Це було б, на погляд пана міністра, просто не демократично. Це було б зазіханням на права і свободи «вільного світу».

Міністра турбує інше: як воно могло статися, що боннські власті забули про таке джерело прибутків, не догадалися накласти на проституток податків?! На думку пана міністра професійна проституція для боннської казни пахне мільйонами марок щорічно.

Навколо цього питання в боннському бундестагу розгорнулися палкі дебати. Депутати від соціал-демократичної партії зажадали, щоб відповідні експерти спочатку підрахували прибутки майбутніх платників податків, інакше, мовляв, соціал-демократичні депутати не голосуватимуть за цей закон!

Поки що бундестаг не дійшов згоди у цьому питанні. Справу передають на вивчення спеціальним експертам.

Західнонімецькі фінансисти, мабуть, розраховують на значне поповнення боннської казни, бо справа проституції у Західній Німеччині поставлена на широку ногу.

Міністр оборони США Макнамара закликав роздувати військовий бюджет США для боротьби з міфічною «комуністичною небезпекою» й погрожував мало не знищити соціалістичні країни. (З газет).

Мал. К. ЗАРУБИ

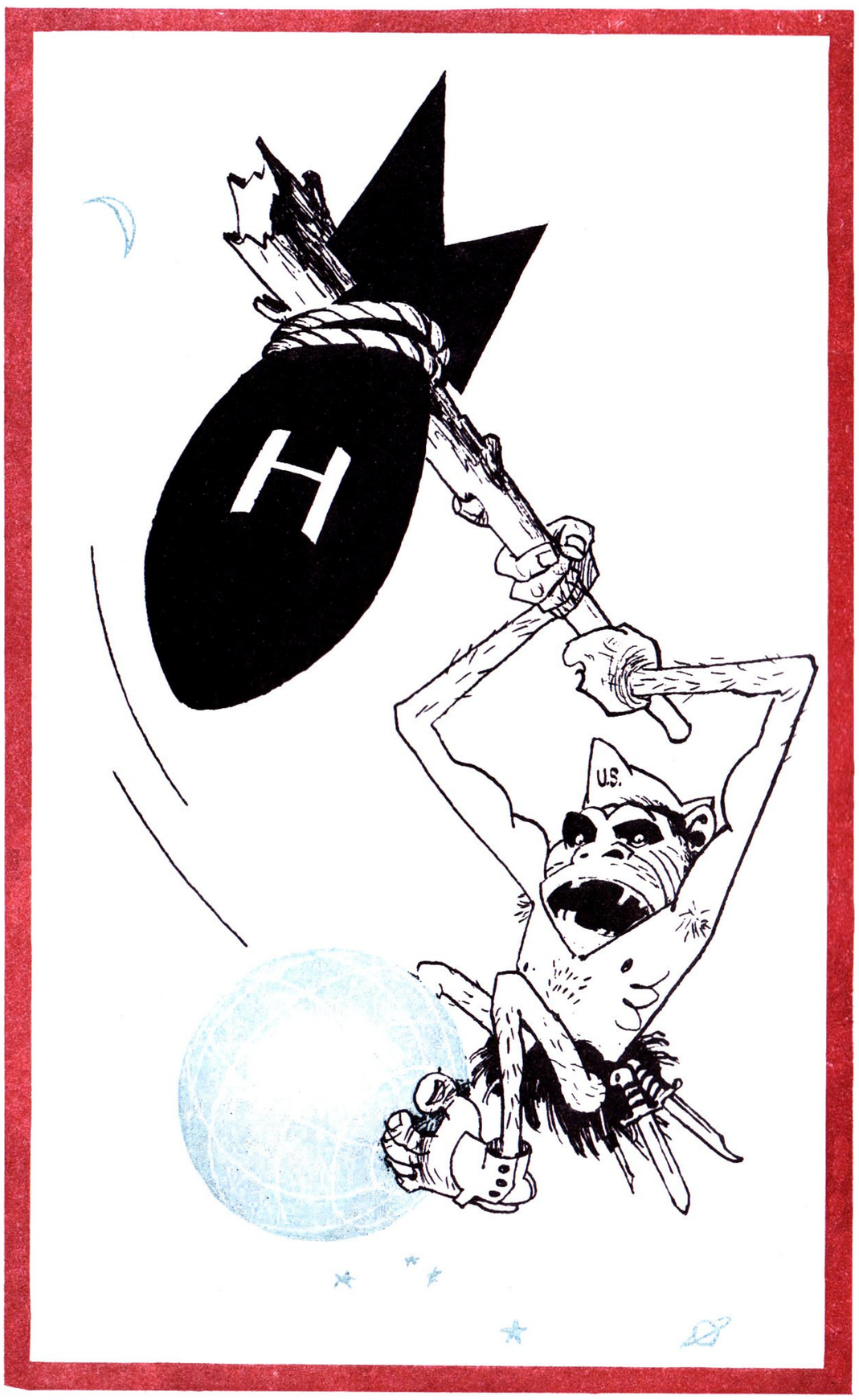

МакнаМАРЕННЯ

ПРИВАТНИЙ СМІТНИК

Була собі в Західній Німеччині, а точніше — у Баварії, поблизу містечка Кляйншверценбах, купа сміття. Величезна купа і, звичайно, приватна, оскільки все там у них спирається на святий закон приватної власності.

Значить, купа, як купа. Та перетворилася вона на об'єкт серйозної державної справи. Можна сказати, на проблему перетворилася.

Справа в тому, що господар сміття складав його саме там, де пройшла нова автомобільна дорога з Мюнхена у баварські гори. Якраз на крутому повороті.

Наробило те сміття уже автомобільних аварій, а з місця зрушити його ніхто не міг — приватна власність! І територія під смітником теж приватна. Отож спробуй зазіхнути на приватне сміття, що лежить на приватній території!

Хазяїн згоджувався поступитися своїми правами тільки за 25 тисяч марок.

Справа дійшла аж до баварського парламенту — ландтагу. Там після торгів на підставі священних законів про приватну власність зійшлися на двадцяти чотирьох тисячах.

От вам іще одне підтвердження, що в Західній Німеччині покидьки високо цінуються.

А ДЗЕРКАЛО Ж НЕ ВИННЕ!

Американські статистики говорять, що «цифри — дзеркало життя».

Одне з численних американських статистичних відомств зробило деякі цікаві підрахунки. Коли глянути в те «дзеркало», то можна побачити, що:

У Сполучених Штатах понад два мільйони людей робили спроби покінчити життя самогубством. Щороку 200 тисяч американців пробують або залізти в зашморг, або кинутися з мосту, або ще у якийсь спосіб достроково податися на той світ.

Майже два з половиною мільйони американських дітей не мають або батька, або матері тільки тому, що їхні батьки розлучені. Недарма за кількістю розлучень Сполучені Штати міцно утримують світову першість.

У США налічується сто тисяч (яка кругла цифра!) наркоманів різного віку — від підлітків і аж до сивих дідуганів.

На кожні шість американських алкоголіків припадає одна жінка. Переважно, з «вищого світу».

Коли ж ідеться, скажімо, про злочинність, то тут навіть звиклі до всього американські статистики жахаються.

І саме на них, на статистиків, усе тепер і звалили. Газета «Нью-Йорк дейлі мірор» звинуватила їх у схильності до перебільшень.

Але ж давно сказано, що нічого на дзеркало кивати, коли пика крива.

АНГЛІЙСЬКІ НЕМОВЛЯТА ТА АНГЛІЙСЬКІ ЦУЦЕНЯТА

Нарешті милосерді англійські законодавці схаменулися й вирішили переглянути деякі існуючі в їхній країні закони про права... тварин. Почали переглядати — і за голову взялися: виявляється, що англійських цуценят ошукано.

Подумайте лише: кожен, кому заманеться, може зовсім безкарно підкинути кому завгодно нещасне цуценя.

Сором же на весь світ! Що скажуть про Англію!?

Не стерпіли англійські законодавці такої несправедливості і стали горою за беззахисних цуценят. Видали новий закон на захист собачих нащадків. Тепер, якщо хтось в Англії підкине цуценятко, то має платити за це чималий штраф — 50 фунтів стерлінгів!

Та інша річ, якщо якийсь татуньо або мамуня підкине під чужі ворота своє немовлятко. На цей випадок в Англії існує старий закон, ще з 1824 року. Він карає за це штрафом у розмірі 25 фунтів стерлінгів.

Удвічі менше, ніж за цуценя!

НЕ В ТИХ ЧОБОТЯХ...

— А бодай тобі ж і руки покорчило і ноги наперед п'ятами поставило... І горів би ти синім полум'ям, гаспиде, і щоб світу божого не бачив, як оце я не бачу через твої чоботи. Фу, аж в очах потемніло...

Вислухали ми оцю молитву колгоспного фуражира діда Онисима та й питаємо:

— Кого це ви так частуєте до схід сонця?

— Того лобуряку, — каже він, — який отакі чоботи шиє. Споконвіку люди шили чоботи з вушками, а тепер — як сказились. Ну добре ще тим, в кого ноги малі — прямо із печі вскочив і подався... А іншим — мука!.. А тут ще пам'ять старіє. Коли ото мордуюся вранці, взуваючись, думаю: прийду з роботи і пришию до чобіт вуха, а приходжу натомлений — забуваю; та й краму підходящого, міцного нема.

— Хто ж це вас наділив таким лихом?

— Коперація... А шевці живуть, сказали, десь аж на Донбасі.

Вислухали ми діда Онисима та й подалися у мандрівку по слідах безвухих чобіт. Сліди привели у Донецьку область, на Артемівську державну взуттєву фабрику.

— Навіщо ви випускаєте безвухі чоботи? — питаємо.

— Та хто його знає, — знизують плечима керівники фабрики. — Економія...

— А хто ж це вас напоумив на таке?

— Наші заводські раціоналізатори Коваль і Нахимович...

— Як ви дійшли до такого відкриття? — розпитуємо інженера планового відділу фабрики В. А. Коваля та економіста цього відділу Л. Г. Нахимовича.

— Все геніальне — просте, — сказав Коваль, — але просте воно лише тоді, коли вже винайдене.

— Дійшли ми до цього, — додав Нахимович, — шляхом складних розрахунків. Ми множили кількість відрізаних вушок на кількість чобіт, які випускає фабрика, потім переходили на республіканський масштаб, а ще потім — на союзний... І відкрилася перед нами солідна цифра.

— Нас не визнавали і винахід наш не вважали за винахід, — каже Коваль. — Але ми не здавалися, билися за свою ідею. Десять років воювали... Але, думаєте, хтонебудь оцінив достойно наше відкриття? Лише одна наша фабрика почала випускати новітній фасон обезвушених чобіт і заплатила винагороду за наш винахід.

— Над чим же ви тепер працюєте? — питаємо.

— Задумів багато, — натхненно каже Нахимович. — От, наприклад, спочатку можна хоча б наполовину вкоротити халяви... Ви смієтесь, бо дивитесь на цю проблему суто практично, а ми розкриваємо її історично-філософський бік. Ми дивимося на справу так: в епоху царювання Петра Першого халяви були до самого живота. З розвитком продуктивних сил капіталістичний світ перейшов на доколінні халяви. А що ж ми маємо на сьогоднішній день? Людство прогресує, а на звичайних чоботях, зокрема на халявах, це чомусь слабо позначається. От і виходить, що треба цю справу зрушити з місця...

«А що, — подумалося нам, — коли ті «раціоналізатори» справді за халяви візьмуться? Ото дискусія «творча» розгориться!».

Адже в суперечку тільки про вушка було втягнуто до десятка республіканських і союзних організацій. А такий поважний заклад, як Український науково-дослідний інститут шкіряно-взуттєвої промисловості, навіть досліди організував: пустили у вжиток кілька партій безвухих і вухатих чобіт і на основі тонких наукових спостережень прийшли до того ж глибокого висновку, що й дід Онисим: треба шити кому які — кому з вухами, а кому без вух.

«Більшість обласних торговельних баз республіки, — читаємо в офіціальних документах з цього приводу, — посилаючись на вимоги споживачів, не дали згоди на випуск чобіт без вушок, у зв'язку з чим переважна більшість взуттєвих підприємств республіки продовжує випускати їх з вушками».

Здається, тепер уже все! Наука сказала і тут своє абсолютно ясне слово.

— Ні, не ясно, — впираються Коваль і Нахимович. — Ми ще посперечаємось, бо лише в суперечках може народитись істина...

Але ж є і такий рівень суперечок, хочеться сказати цим товаришам, на якому істина не народжується, а вмирає. Та їх це не засмутить, бо й не істина потрібна їм, а простаки, з яких можна здерти ще якусь суму грошей за свій «винахід»...

Гей, гей, хлопці, не в ті чоботи ви взулися.

Никон ЗАКАБЛУЧНИЙ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що ж це ти, діду, мені домашнє завдання написав з буквою ять?!

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА

Мал. Л. БОЙКА

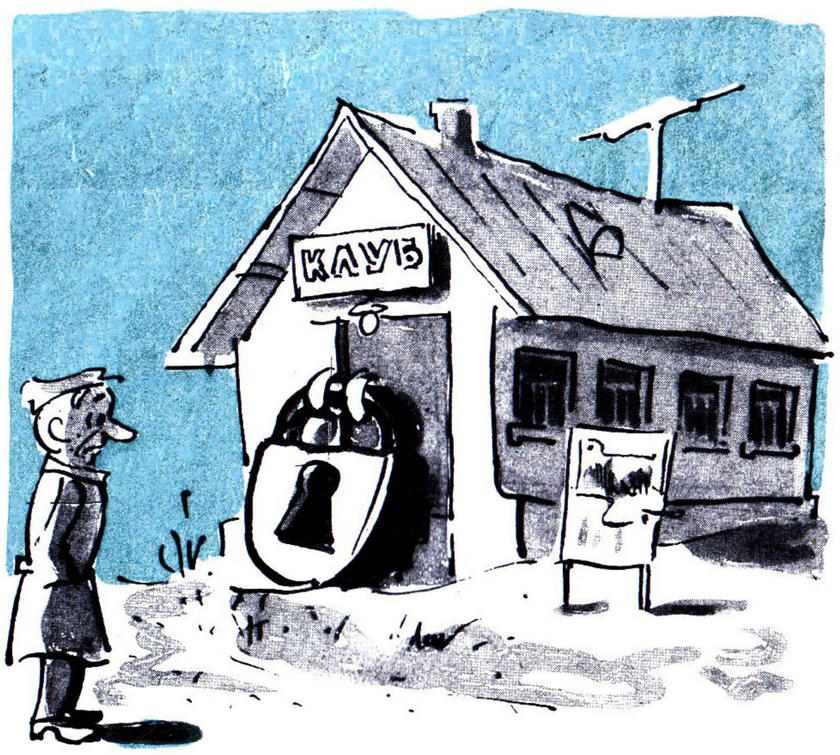

Клуб на замку чи замок на клубі?

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВЕРТОЛЬОТ

Піднявся. Лечу. Ще й не далеко відлетів від Києва, ще Гостомельське шосе сірою стрічкою біжить внизу, як довелося зупинитися в повітрі над радгоспом «Бучанський». Хороший радгосп, тільки муляє око якась хижка в районі автобусної зупинки.

Спускаюся нижче, щоб роздивитися, що воно таке. Виявляється, колись це мала бути будочка, де пасажири від дощу могли заховатися, автобуса дожидаючи. (Ще торік у жовтні її мали поставити). А зараз... Слів немає. Довелось давати з борту вертольота таку радіограму: «Старшому диспетчеру Ірпінської автобази т. Дідківському. Коли задумали поставити будочку, то ставте. Коли так далі буде — то розтягнуть будку люди».

...Курс був на інший радгосп — «Кіровський», Бобровицького району, Чернігівської області. Тут мало відбутися святкування річниці з дня підписання договору з будівельно-монтажним управлінням № 2 тресту «Укррадгоспспецбуд» (начальник Хававчук Іван Захарович) на спорудження трьох артезіанських колодязів. Свято не відбулося. Довелось з борту вертольота привітати Івана Захаровича з олімпійським... ні, ні, не рекордом, з олімпійським спокоєм. По спокою Івана Захаровича можна вважати справжнім чемпіоном. Він цілком заслуговує на перчанську відзнаку — рік минув, води нема.

Так і не відсвяткувавши відкриття артезіанських колодязів, хотів повернутися додому, але з дому, себто з Києва, вже летіла радіограма: «Шановний Перче! Київський завод «Електромеханік» нещодавно відправив Луганському універмагу партію люстр, а до них тюльпани з скла. У дорозі розбилося тих тюльпанів на 17 карбованців 50 копійок. З цього приводу комерційний директор універмагу т. Можаєв надіслав заводові офіціального листа, в якому вимагає:

1. Завод повинен відрядити до Луганська свого представника, щоб той на місці переконався, що тюльпани й справді побилися.

2. Зв'язок з Можаєвим завод мусить підтримувати тільки телеграфно.

Чи не міг би ти, Перче, своїм вертольотом підкинути т. Можаєва до нас, щоб ми порозумілися з ним тут? Бо виїзд нашого представника до Луганська коштуватиме втричі більше, ніж побиті тюльпани. Та й телеграф за «спасибі» не хоче зв'язок з Можаєвим підтримувати».

З радістю виконую прохання земляків, беру на борт т. Можаєва. Тепер можна й додому. Тільки треба одним оком глянути, чи валяються ще в районі Луганського центрального ринку 50 рулонів лінолеуму, що їх просто неба залишили діячі з БУ-1 «Сільгоспбудтресту».

Глянув. Валяються. Дав радіограму начальнику БУ-1 Пархоменкові Володимиру Андрійовичу такого змісту: «Приберете самі? Чи мені прибрати? Я можу прибрати і можу пробрати».

Відповідають: «Не треба нас пробирати, будемо прибирати».

Добре з діловими людьми діло мати.

Лечу додому.

Радіограми Перця з борту вертольота передав Б. МИКОЛЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Оригінальний метод комплектування особистих бібліотек винайшов голова Антонінського ССТ т. Грицанюк. У керованих ним крамницях до ходових товарів давали «в нагрузку» цілу домашню бібліотечку. Про це написав нам один із потерпілих — г. Юрчук. Він одержав таку бібліотечку у «нагрузку» до купленого ним мотоцикла. Написав він і про інші порушення в крамницях ССТ, зокрема, про завищення цін на деякі культтовари.

Тепер, коли зняли з роботи голову правління Антонінського ССТ Грицанюка, всі ці «художества» у крамницях припинилися. Про це написали нам з Хмельницької облспоживспілки.

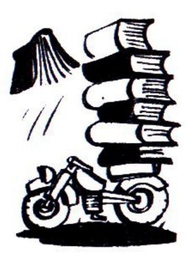

Вінегрет з перцем

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Персональна лунка.

Мал. БЕ-ША

Комбінована естафета.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

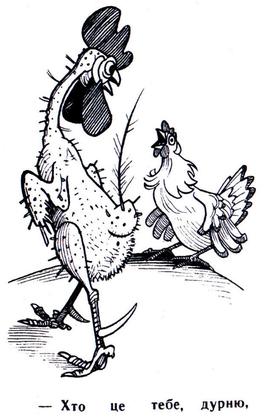

— Хто це тебе, дурню, обскуб?
— Байкарі!..

ДІТИ ЗАВЖДИ ДІТИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— У зоопарк хочу...

Народні усмішки

КОРИСНИЙ РЕЦЕПТ

Один чоловік страждав безсонням. Приймати таблетки він не хотів. І лікар порадив йому рахувати перед сном у ліжку. Коли наступного дня чоловік зайшов до лікаря, той запитав:
— Ну, скористалися моєю порадою?
— Так.
— Ну, і як, допомогло?

— Та дорахував до 18560, а потім треба вже було йти на роботу.

Повідомив І. КУШНАРЬОВ з м. Богодухова, Харківської області.

ВАРЕННЯ З ЧАЄМ

Зустрілися два приятелі. Перший питає:
— Куди йдеш?
— Та йду до сусіда пити варення з чаєм!
— Ти, мабуть, хотів сказати: чай з варенням?
— Ні!.. Чай з варенням я і вдома п'ю!..

Повідомив В. Д. НЕСВІТ з м. Луганська.

ЗРОЗУМІВ

Один селянин частенько ходив до церкви сповідатися. Перед сповіддю треба було перехреститися і промовляти: «Во ім'я отця і сина і святого духа. Амінь». А селянин завжди пропускав слово «сина», що дуже сердило попа. От одного разу піп і каже:
— Якщо наступної сповіді не забудеш «сина», одержиш від мене порося.
Приходить селянин на сповідь і знову, за звичкою, забув того «сина». Піп сердито запитав:
— А «сина» знову забув?

— Ні, батюшко, — відповів селянин. — Він там біля церкви з мішком чекає на порося.

Повідомив М. ГЕРЦОВСЬКИЙ з м. Мукачева, Закарпатської області.

БІЛЯ КІНОТЕАТРУ

— Скільки коштує квиток у кіно? — питає касира хлопчик.
— Десять копійок.
— От шкода! У мене лише п'ять... Але, може б, ви все-таки пустили мене, я буду дивитися одним оком.

ВІДПОВІВ

Іван Семенович: — Іванку, чи довго живуть миші?
Іванко: — А це залежить від кота.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Вітя зібрався до школи. Мати й приказує йому:
— Якщо принесеш сьогодні трійку, то будеш три рази битий.
— Тоді я принесу одиницю,— сказав Вітя.

Повідомила Люба ПИЛИПЕНКО з с. Феськи, Дергачівського району, Харківської області.

«НЕ ВГАДАВ»

— Чому не косиш, Іване? — запитав механік у комбайнера.
— Та ось підшипник похилого транспортера посипавсь.
— Чому ж він посипався?
— А хто його знає, — каже Іван.
Оглянув механік підшипник.
— Все ясно. Мастив ти його по три рази на день, от він і посипався, — сказав механік і крадькома усміхнувся.

— Та ж я до нього, клятого, вже тиждень не заглядав! — вигукнув комбайнер.

Повідомив Є. ЛОЗИНСЬКИЙ з с. Веселий Кут, Шполянського району, Черкаської області.

У ЛІКАРНІ

Лікар накинувся на хворого:
— Отямтеся! У вас виразка шлунку, а ви їсте ковбасу. І як би не боїтеся?
— А чого мені боятися? Я ж у лікарні.

Записав В. МАР'ЯНІВ з с. Кельменці, Чернівецької обл.

Шановний Перче!

Чернігівська обласна база «Укроптвзуттеторгу» одержала посилку. Її нестандартні розміри (40×30×6 см.) та вага (4 кілограми) були для нас просто загадкою. Етикетка на посилці ввела нас ще в більшу оману. На ній стояло «Державна взуттєва фабрика № 15. Зразки взуття, затверджені на 1964 рік».

Невже босоніжки для велетнів? — думали ми. — А може, черевики-полотери?

Розпакували й ахнули: а л ь б о м! В масивній оправі. В альбомі 30 картонних аркушів.

Перегортаємо. На 20 аркушах наліплено по 2 знімки взуття, а на десятьох нічогісінько нема. Голо, як на льоду.

І тут усе стало ясним, як божий день. Кременчуцька взуттєва фабрика випускає досить таки незугарну продукцію. От і вирішили товариші, як кажуть, завалити замовників блискучою рекламою.

Ну, що ж, Перче, зроби послугу. Прослав і ти кременчуцьких взуттєвиків за таку винахідливість.

І. ЧУЧКАЛОВ,
заступник керуючого обласною базою «Укроптвзуттеторгу».

м. Чернігів.

Розповімо тобі сумну музикальну історію. Зв'язана вона з організацією, що має довгу-предовгу назву: Республіканське об'єднання по гуртовій та дрібногуртовій торгівлі галантерейними та культтоварами, або скорочено — «Укоопгалантерейкультторг».

Нашому домровому оркестру знадобилися струни. Кинулись ми сюди, кинулись туди, — немає струн. Тоді ми звернулися в Київ, до вищезгаданої організації.

Так почалася музикальна історія. Тягнеться вона майже весь минулий рік, перейшла уже і на цей, а краю їй немає й не видно.

«Укоопівці» так далі «торг» направив нас по струни в Одесу. Звідти нам написали, що струн там більше не виробляють, й переадресували нас до Львова. Зі Львова ж відповіли, що тамтешня музикальна фабрика сама без струн страждає. Ми знову до Києва. Думали, вже по знайомству одержимо струни (а знайомство у нас завелося з самим директором об'єднання А. Сіроштаном). Але й знайомство не допомогло.

А проте, нам скоро й струни не потрібні будуть, бо грати на домрах ми вже майже розучились. Зате т. Сіроштан за рік з гаком навчив нас писати й підшивати бюрократичні папери.

Передай йому, Перче, наш музикальний привіт.

ЧЛЕНИ МУЗИКАЛЬНОГО ГУРТКА БАЛАХОВСЬКОЇ ШКОЛИ-ІНТЕРНАТУ.

Петрівський район,
Кіровоградської області.

Стара приповідка про дядька, який на кожусі сидить й од холоду тремтить, видно, ніколи не застаріє. І нині таких дядьків-диваків можна побачити у нас, у Керчі.

На околицях нашого міста є багаті родовища вапнякового каменю. А в самому місті і вдень з вогнем не знайдеш і кілограма вапна, щоб побілити хату.

Дивно, правда?

А нічого, виявляється, дивного нема. Бо вапнякове каміння само не придатне для побілки. Щоб воно стало придатним, його треба обпалити, а для такої операції у наших місцевих керівників жару не вистачає. Його, того жару, вистачило лише на те, щоб зобов'язати міськпромкомбінат організувати виробництво вапна.

А коли міськпромкомбінат попросив визначити ціну на вапно, то тут і почалася морока...

Уже більше року триває ця морока, а діла все ще не видно.

Може, Перче, хоч з твоєю допомогою вдасться організувати випалювання вапна в Керчі? У тебе, ми певні, жару на це вистачить!

П. СТОЛБОВ,
пенсіонер, член КПРС з 1919 року.

м. Керч.

Сатиричні мініатюри

УЖЕ...

«Панько не курить,
не нап'ється,
І їсти пундиків не звик —
Комусь, на щастя, попадеться
Такий хо-ороший чоловік...»
На річ таку Панько озвавсь:
— Не попадусь, бо вже...
«попався».

М. НОЖЕНКО.

с. Князеве,
Харківської області.

РІЗНІ ТОЧКИ ЗОРУ

Їде студент у трамваї,
Їде й підручник читає.
І пасажири одні
Кажуть: — Диви! Не лінується.
Навіть в такій метушні
Хлопець до лекцій готується.

Інші ж насуплюють брови:
— Де ж не лінується? Що ви!
Ледар! Ще й любить гульнуть!
Всі вечори десь тиняється,
А за підручник, мабуть,
Тільки в трамваї й хапається...

Євген БАНДУРЕНКО.

м. Одеса.

ЗАБУЛА...

Додому, так десь під обід,
Чухрав з базару Кіт.
Аж гульк! — Що за мана?
Назустріч Цуцика жона.
— Куди це ти? — питає Кіт.
А та в одвіт:
— Та на базар... Чи ти
не бачиш?..
— Так ти ж була уже...
— Авжеж,
Ходила, та забула... От невдача!
— Нічого не поцупила
з прилавка?
— Ні, ні!.. Забула... на людей
погавкать!

В. КРАСНОКУТСЬКИЙ.

Харків..

ОСЛЯЧА РАДІСТЬ

Ревів осел —
Луна котилась гаєм.
— Ого, пісні мої
Хтось інший вже співає...

М. ШЕВЧУК.

м. Ульянівка,
Кіровоградської області.

ДИВНА ШТУКА НАУКА

ХІМІЧНА МОВА

Як стало відомо з листів наших читачів і дописувачів, проводиться цікавий науковий експеримент: школярам запропоновано вивчати українську мову при допомозі хімічних формул.

Видно, саме з цією метою на харківській книжковій фабриці ім. Фрунзе минулого року відруковано і зброшуровано підручник української мови для четвертого класу восьмирічної школи з російською мовою навчання. У цьому підручнику нема жодного граматичного правила, як це водилося досі. Відкривши ту українську мову, ви побачите, що перед вами — підручник хімії для сьомого класу.

Можна сподіватися, що в майбутньому харківські бракороби запропонують нам вивчати вищу математику при допомозі книги «Тисяча смачних страв».

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

Який Сава, така й слава

Знайомтесь, Бондарюк

Це — Василь Семенович Бондарюк!

Знімок рідкісний. Можна сказати, унікальний. Його не зустрінете ні в сімейному альбомі, ні над дитячим ліжком. Не часто надибаєте на нього і в справах якої-небудь відділу кадрів. Бондарюк — скромняга! Він терпіти не може галасу навколо свого імені.

І все ж ми представляємо його.

Почнемо, як годиться, з послужного списку.

Значить, одружився Василь у Шепетівці...

Чому ж відразу «одружився»?

Законне, законне запитання. Бачите, у Бондарюка життя якось склалося так, що саме «по лінії одруження» найбільший розгін взято... Ну, так ось. У Шепетівці він одружився, дочекався синочка та й... поволочився. А хвостом за ним — виконавчий лист на аліменти. Оцей «хвіст» найбільше й не сподобався Бондарюкові. І почав він петляти по світу.

З Шепетівки Василь шмигонув у с. Хоровець, Славутського району, Хмельницької області. Тут нашвидку «одружився» і пересидів ту пору, доки з виконавчим листом не поткнулись.

Бондарюк за шапку та й... опинився у колгоспі «Зоря комунізму» на Ровенщині. «З ходу» завів нову «подругу життя». Навіть працювати пішов про людське око. Аж і тут нарсуд аліментами поцікавився.

— Нема дурних! — вигукнув Василь і разом з супутницею перебрався у Недригайлівський район, Сумської області. Та рівно через три місяці його знову став непокоїти підвищений тиск з боку місцевого нарсуду. Тоді одного рожевого ранку, коли супутниця ще міцно спала, Василь Семенович узяв курс на Кривий Ріг.

Ось тут саме вчасно буде сказати, що між медовими місяцями в Шепетівці і в Славутському районі Бондарюк тимчасово гастролював у Кривому Розі, де також «випадково» нажив дружину і доньку. До них він і з'явився з «покаянною». Та не вийшло. Сердегу витурили з хати.

Мусив Бондарюк на роботу влаштовуватись. Пристроївся в рудоуправлінні ім. Ілліча. А тут, як сніг на голову, знову виконавчий лист.

І знову почав плутати сліди Бондарюк. Стрибнув він у колгосп біля Інгульця. Потім перемахнув на Херсонщину. А далі знову...

Четвертий рік тікає батько від сина. Один час було вже й зовсім пропав Бондарюків слід. Та ненадовго. А оце стало відомо, що батечко притаївся на будівельній дільниці Криворізької ДРЕС-2.

Та ніхто більше не править з Бондарюка аліментів. На працівників суду рантом напала якась апатія. А йому того тільки й треба...

Ось такий він, той Бондарюк.

Ще раз придивіться до цієї фотографії.

Нагадуємо: знімок рідкісний. Його не зустрінете ні в сімейному альбомі, ні над дитячим ліжком. Через те й подаємо його в Перці.

Ів. СОЧИВЕЦЬ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Завідуючий Жашківським райфінвідділом т. Пахолко М. М. незаконно забрав собі одному з районної бібліотеки шафу для одягу. Про це до редакції надійшла скарга.**

Як повідомив заступник завідуючого Черкаським сільським облфінвідділом т. Шуба, такий факт дійсно мав місце.

За незаконне користування державним майном облфінвідділ наклав на Пахолка суворе адміністративне стягнення, а матеріали перевірки передав Жашківському парткому колгоспно-радгоспного управління для притягнення т. Пахолка до партійної відповідальності. Шафу бібліотеці повернуто.

★ **З Горлівки (Донецька область) Перцеві написали листа про те, що гр. Семеренко Г. А., яка мешкає на Медичній вул., № 10, кв. 3, жене самогон.**

Начальник Калінінського райвідділу міліції м. Горлівки т. Філатов повідомив редакцію, що наведені в листі факти стверділись.

Народний суд Калінінського району наклав на гр. Семеренко штраф у сумі 50 крб.

★ **Колгоспники артілі «Батьківщина» (Комінтернівський район) повідомили Перцеві про те, що бригадир колгоспної комплексної бригади № 2 т. Волощук А. В. безгосподарник і п'яниця.**

Заступник начальника Одеського облуправління виробництва та заготівель сільськогосподарських продуктів т. Онищенко повідомив редакцію, що наведені в листі колгоспників факти повністю стверділись.

Волощука з роботи бригадира знято.

★ **Гр. Савицький поскаржився редакції на те, що в Луцькому ательє, яким завідує т. Костюченко, йому зіпсували костюм.**

Начальник Волинського облуправління побутового обслуговування населення т. Кравчук повідомив редакцію, що гр. Савицькому повернуто вартість костюму. Ці гроші стягнено з майстра-бракороба Салевича, на якого, крім грошового нарахування, накладено ще й адміністративне стягнення. Директорові фабрики індпошиву Ситнику та зав. ательє Костюченку зауважено за низьку якість пошиття одягу.

Індекс 74393

Мал. Л. КАПЛАНА
Текст С. ОЛІЙНИКА.

ЗАТУЛИЛА ЦЕРКВА ОЧІ.
СВІТ ЇЙ СТАВ ТЕМНІШЕ НОЧІ...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (521) (на украинском языке). Підписано до друку 5. III. 1964 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 05789. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0977. Тираж 405 000 прим.